Οικονομική κρίση & φασισμός

Η οικονομική κρίση, την οποία βιώνουμε το τελευταίο διάστημα, δεν είναι κάτι καινούριο στην ιστορία του καπιταλισμού. Δεν εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά από τη μία μέρα στην άλλη. Ήδη από τη δεκαετία του 70 είχε ξεκινήσει να προετοιμάζεται.

Για να επιβιώσει το σύστημα, υπόσχεται σε όλους τους εκμεταλλευόμενους μια θέση κάτω από τον ήλιο, μέσω της προπαγάνδας και του lifestyle. Εποχιακές μόδες, εικονικές ανάγκες, όλα έχουν σαν στόχο την κατανάλωση. 'Καταναλώνω άρα υπάρχω, άρα είμαι ελεύθερη-ος'. Το λεξιλόγιο των διαφημίσεων πάντα φροντίζει να προσφέρει μια αίσθηση εικονικής ελευθερίας. Απεριόριστος χρόνος ομιλίας, ελεύθερα προγράμματα, ελευθερία επιλογής των μηνιαίων δόσεων. Οι επιλογές είναι άπειρες, μα η ελευθερία επιλογών πλασματική. Και, αν δεν έχεις λεφτά, δανείσου… δάνεια για διακοπές, πιστωτικές κάρτες για φοιτητές, δάνεια για να ξεπληρώνεις δάνεια. Μέχρι που φτάνει η στιγμή όπου οι οφειλέτες αδυνατούν να ξεπληρώσουν τα χρέη τους. Κι εδώ είναι που το κράτος, ως πιστός φίλος των τραπεζιτών, αντί να απαλλάξει τους οφειλέτες από τα χρέη τους, κρατικοποιεί τα χρέη των τραπεζών δίνοντας τους οικονομικές ενισχύσεις δισεκατομμυρίων…και πάει λέγοντας.

Με παρόμοιους τρόπους, εκβιάζει του υπηκόους του, κάνοντάς τους να πιστεύουν ότι το χρέος είναι δικό τους. Έτσι ακολουθεί ο μαρασμός του 'κοινωνικού κράτους'. Μειώσεις μισθών, απολύσεις, κλείσιμο σχολείων και νοσοκομείων με άλλοθι την αποφυγή της χρεοκοπίας. Το μόνο που αφορά το κράτος είναι η ασφάλεια. Γι' αυτό προσλαμβάνει μπάτσους και απολύει γιατρούς, προσλαμβάνει επαγγελματίες οπλίτες και απολύει δασκάλους. Κάνοντας ξεκάθαρη την επιλογή του.

Η προπαγάνδα των ΜΜΕ με τη σειρά της, έρχεται να απαλύνει τη σύγχυση που προκαλούν τέτοιες πολιτικές. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις που συντηρούν το σύστημα επικαλούνται την εθνική ενότητα, χρησιμοποιώντας εθνικιστικό λόγο, αναζητώντας είτε εσωτερικούς, είτε εξωτερικούς εχθρούς. Όποιου το κεφάλι ποτίζεται περισσότερο από την ιδεολογία τους, βλέπει σαν εχθρούς τις αδύναμες κοινωνικές ομάδες, στην προκειμένη τους μετανάστες, ένα κομμάτι της κοινωνίας, που αρχικά τα αφεντικά το εκμεταλλεύονται μέχρι το μεδούλι. Ενώ τώρα, εν μέσω κρίσης, έτσι απλά τους περισσεύει, και τους κοστίζει κάθε ζωή όσο ένα μαχαίρωμα, ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, ή μία σφαίρα.

Και αυτή η σφαίρα αυτό το μαχαίρωμα, σήμερα στοχεύει τους μετανάστες. Αύριο ο στόχος θα είμαστε εμείς, ο καθένας η καθεμία που θα περισσεύει ή θα αντιστέκεται στο κόσμο των αφεντικών. Η ιστορία έχει δείξει πως ο καπιταλισμός είναι συνυφασμένος με το φασισμό, ο οποίος χρησιμοποιείται από την εξουσία ανάλογα με τις ανάγκες της. Και είναι στα χέρια όλων μας, αν η κρίση θα οδηγήσει στον εκφασισμό της κοινωνίας, ή στην απελευθέρωση από τα δεσμά της.

Έχοντας αυτό στο μυαλό μας, στεκόμαστε αποφασιστικά απέναντι σε κάθε είδους ρατσιστική νοοτροπία, εχθρικά σε οτιδήποτε βρωμάει φασισμό και αλληλέγγυοι-ες σε οποιονδήποτε γίνεται στόχος τους. Η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση και η ταξική συνείδηση ενάντια στον καπιταλισμό και το φασισμό, είναι τα μόνα μας όπλα.

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΧΑΪΔΑΡΙ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Ιούνιος 2011